Далеко позаду залишилися неонові вогні цирку, а Грицько не вгавав.

— Ні,— розмахував він рішуче руками.— Це ж треба таке втнути. Ви бачили? Ви ба-а-чили? Із маленького кільця витягнув сім пухових хустин? Чудо та й годі.

Грицько прицмокував губами й ніяк не міг заспокоїтись. Культпохід у цирк так на нього вплинув, що однокласники, дивлячись, як він розмахує руками, побоювались, щоб він не впав.

— Чудасія! — підтримав його Вітько.— Якось я гостював у бабусі в Ташкенті, так там теж один таке витворяв, що ахнеш. Зійшов зі сцени і пройшов по залу, нікого не чіпаючи. А коли люди прийшли до тями, то виявилось, що в одного пропав гаманець, а в іншої золота обручка.

Я сміявся, сміявся і раптом відчуваю, що годинника на руці немає. Відразу в крик. А він, фокусник, стоїть на сцені, сміється. Просить заспокоїтись. Викликає по одному. Підійшов я до нього. А він, ивується:

— Ти чого хвилюєшся? — питає.— Що трапилось?

— Ніби ви не розумієте?

— Ні.

— Годинник пропав.

— Коли?

— Щойно.

— Він же у тебе на руці!

Поглянув я і мало не зомлів. Справді — годинник на руці. Хотів було йти, а він тримає:

— Чого ж ти сердишся? — гримає.— На мене натякаєш, а сам?

— Н-не розумію.

— А тут усе ясно.

І він витягнув із моєї кишені свій гаманець.

Ото було сміху!

— Вони це можуть,— зітхнув Вадим.— Я теж бачив, як один накрив хусткою півня, за секунду підняв, а там пусто. І кукурікає півень десь на вулиці.

— Це все дрібниці,— махнув рукою Сергійко.— Тато не таке розповідав! Якось до них на будівельний майданчик привезли цеглу та інші матеріали. Татко казав, що виконроб Панасенко ввечері їх сам брезентом накрив. А вранці будівельники прийшли — пусто! Ніде нічого! А в Панасенка незабаром хата виросла і гараж. А головне — все документально оформлено. Оце фокусник!..